

252 DIN PENNA DIG ETT RYKTE SKREF

KB, Autografsamlingen

Din penna Dig ett rykte skref
 Som vida far kring jorden.
 Du prisad och beundrad blef
 Bland vittras tal i norden.
 Hell Dig med stolthet höja vi
 Vårt glas för Dig.

10

Dock Du ej endast snille fick.
 Ej blott författarinnan
 Vi se, men i Din ljufva blick
 Vi äfven skåda quinnan.
 Hell Dig! med tjusning höja vi
 Vårt glas för Dig.

20

Och öppen är Din själ och fri,
 Och ren, som barnets sinne.
 Derfor ej ryktet blott skall bli
 En tolk utaf Ditt minne.
 Farväl! med vänskap höja vi
 Vårt glas för Dig.

253 SILLSALAT OCH AFSKED TILL SNELLMAN

HUB, JVS handskriftssamling

30

O Snellman bort från Sverges fjällar
 I från dess stolta furbekrönte hällar
 Till Tysklands platta land du far!
 Från silfver floderna, der laxen drar
 Med vilja, stark och fast som din, mot strömmen
 Till Hollands diken nu du styrer tömmer
 Och lemnar oss, du grymme vän! i tårar!
 Och saknans pil hvart hjerta genombårar.
 Ej mer på freden tar du lilla supen
 Ej mer på Hamburgs börs du läskar strupen,
 Ej mer för Carlo öppnar du ditt hjerta,
 Hans polissonger skådar du ej mer,
 Och Hellten gråter dig med bitter smärta
 Att ingen *surkål* sig i Freja ter.

40

Ej mer du ser Mellittas kära näsa
 Ej Aftonblad och Argus du får läsa
 Så framt du ej en årgång med dig tager,
 Ej mer du suckar under Sapphos lager,
 Ej Blanchens ljufva sång, ej Liffmans prat
 Tollins mustacher ej, och intet Jösses gnat
 Ej Loströms blida anlete du finner
 När du från Svithiod med Svithiod försvinner
 Ack! mycket herrligt du derute vinner;
 Fastän ej der vår vänskaps låga brinner
 Wäl mången högre njutning till dig hinner,
 Der äkta drufvors blod i glasen rinner,

50

Svartlockig Freja der kring hjertat spinner
 Och solen mera warm och klar der brinner!
 Men laga så att snart du återwänder,
 Med fulla segel hem till nordens länder,
 Och du skall mötas då af trogna händer
 Och trogna hjertan uppå Sweas strand,
 Ty Sverge är ditt rätta fosterland

254 E. FLYGARE — J. V. SNELLMAN 1840
 HUB, JVS handskriftssamling

10

Bästa goda Magister Snellman.

Jag är här hos min svåger, kyrkoherden i Starrkärr. Nyss på morgonen gick jag med Magistern *Pastors adjunkten* och flickorna upp till kyrkan för att bese dess mängd af forntids lemningar. Jag gick tillbaka för än de andre, och stod just på kyrk tröskeln blickande ned på det höga gräset bland grafvarne då Edvard kom springande med ett stort bref. Det var från min comisionär i Göt(ebor)g och med förde åtskilliga epistlar från Stockholmsvännen. Utanskrifterna besågs *en* kände jag ej. Och jag vågar försäkra att det icke var Qvinlig nyfikenhet, utan troligen någon outvecklad aning som förmådde mig att först bryta det.

20

Detta bref var från Magister Snellman.

Tack, haf hjertligt tack derföre, intet enda ord har blifvit bordtappat eller missförstådt. Ack! det är en så innerligt angenäm och välgörande känsla att erfara huru en vänn i ordets bästa bemärkelse talar till en, annan. Än en gång, haf tack för dessa rader de skola blifva mig kära så länge tron på lifvets skönaste och ädlaste gåfva, oskrymtad vänskap, lefver i mitt hjerta — och jag vill hoppas den skall lefva till det oroliga klappandet för evigt upphört, således till det brustit i döden, det egentliga lifvet. — —

30

Jag har varit på Dahlsland. En fläck utsägligt dyrbar i minnets analer. Och *där* då mitt hjerta klappade mot ett annat hjerta som är *mitt* uppsteg en oro en tanke af ånger i min själ derföre att jag dåldt för Magister Snellman ett förhållande *från fordom*, hvilket jag redan kunnat omnämna. Men deraf återhållen af Magisterns händelsevis yttrade principer att »ej tala om hvad man kunde behöfva dölja» Om emellertid, vi än en gång skulle träffas, Så om det tillåtes mig vill, jag lemna detta prof, det största, af mitt förtroende, och Magister Snellman Skall då finna sjelf också, *kan-ske* mycke i annorlunda ljus än förrut.

40

Dock! mörker och ljus skifta. Och hvad vi säger om *ordens* betydelselösa betydelse det är sanning — ack ack jag är ett barn, men ett bordtskämt kinkigt barn i denna stund vill jag gråta ut. Ty — alla dessa ord — vet jag väl sjelf hvarifrån de kommit. Förtörnas ej på mig. Alldrig var jag obeskedligare än den 31 majj, jag har ångrat det, ja mycke har jag ångrat

Och likväl, är det som det är. Store gud hvad är ofattligare än vårt eget hjerta, mitt åtminstänne. Mörker och ljus vexlar där, oroliga vågor bölja innom dess murar. Men engång blir det frid.

50

Nu en bön — låt *ingen* få se den. Uppfyll den före afresan från Sverige.

Läs Fosterbröderne. Och hur än intrycket må vara som den gör på Magister Snellman så rescensera den i något af de offentliga Bladen. *Jag törstar* ej nej nej jag törstar icke efter smicker, lått mig höra sanning, och huru domen utfaller skall den blifva mej ett rättesnöre för framtiden.